

[Pürschel.]

hedsfulde Læger. Derfor anser jeg denne Formulering for at være uheldig, og derfor mener jeg ikke, at vi fra vor Side vil kunne gaa med hertil.

Jeg maa endnu nævne her, at Dr. med. Niels Muus i en Artikel, der for ganske nylig har staaet i „Ugeskrift for Læger“, har skrevet, at Svangerskabsafbrydelsen ikke frembyder større Fare for Kvindens Liv end den normale Gennemførelse af Svangerskabet. Naar saadanne Anskuelser findes inden for Lægernes Kreds, gad jeg i Grunden nok vidst, om der er noget Svangerskab, der ikke kan afbrydes ud fra en medicinsk Indikation; for hvis det virkelig er farligere for Kvinden at gennemføre det end at faa det afbrudt — ja, saa synes jeg, man er meget langt ude. Men jeg nævner det som et typisk Eksempel, illustrerende det Citat af den gamle, erfarne Læge, hvormed jeg begyndte dette Afsnit af min Tale, dette, at man ikke kan faa den uafhængige, den upartiske Sagkundskab til at udtale sig.

Hvad det processuelle angaar, kan jeg fatte mig kort. Resultatet af Forslaget er, at Sager angaaende Fosterdrab normalt ikke vil komme for Nævningetinget. Jeg har altid fundet, at den Undtagelsesbestemmelse, i Kraft af hvilken disse Sager henhørte under Nævningeting, var urimelig. De betyder straffemæssigt aldeles ikke det, som de øvrige Nævningesager betyder, og Ønsket om at henlægge dem til Nævningeting er derfor kun et Udtryk for, at man ikke ønskede Straf anvendt. Vil man den Vej, saa sig det ærligt, saa ophæv Straffebestemmelsen, men gaa ikke den Vej at sige: vi har en Straffebestemmelse, men vi lader Nævningerne, hjulpet og vejledet af visse københavnske Sagførere, sætte denne Bestemmelse ud af Kraft.

Hvis man ikke gennemfører dette Punkt i Forslaget, kan man efter min Mening spare sig al Diskussion her i Tinget, fuldkommen spare sig enhver Debat og enhver Lovgivning, for vi ved, at Nævningetingene vil ikke straffe for Fosterfordrivelse. Ja, de er efterhaanden kommet saa vidt, at de end ikke vil straffe de professionelle Hjælpere; et Tilfælde fra Køge, hvor en rent professionel Kvaksalverske blev frifundet ved Nævningetinget, er i saa Henseende meget oplysende. I øvrigt er det jo saaledes efter den Statistik, der foreligger her, at af de 18 professionelle, der er tiltalt ved Nævningeting, blev de 12 frikendt og kun de 6 dømt. Hvad nytter det, at man mobiliserer hele Forargelsen mod Kvaksalverne, naar man sam-

tidig tolererer, ja, ønsker at fremkaldе saadanne Tilstande?

Hertil kommer, at Nævningetinget nu har faaet udleveret et fortrinligt Vaaben af den tidligere Rigsadvokat Goll, som offentligt har applauderet, at Nævningerne paa dette Punkt har sat sig ud over Loven. Det er et rystende Eksempel paa, hvor kortsynede højtbegavede Mænd kan være, naar de bliver ivrige. Det er ikke nok, at Borgerlig Straffelovs § 242, 1ste Stykke, administrativt er ophævet faa Aar efter Straffelovens Ikrafttræden paa Grundlag af Nævningekendelser, som man aabent erkender er ulovlige. Nej, for al Fremtid skal en Nævningetingforsvarer kunne paa-bæraabe sig denne Udtalelse af den tidligere Rigsadvokat. Den Mand, der mere end nogen anden Mand i Landet var kaldet til at overvaage, at Straffeloven respekteres, han staar op og siger, at det er god Gerning, Nævningerne har gjort, da de satte sig ud over Loven og paa Trods af deres højtidelige Løfte dømte mod Loven! Det er ikke uden Grund, at Hr. Goll betegnede sin Udtalelse som hensynsløs; den er det i en sjælden Grad.

Maaden, hvorpaa denne processuelle Reform gennemføres, er i øvrigt den, at Borgerlig Straffelovs § 242 ophæves og erstattes af Straffebestemmelser i Særloven. Det er i og for sig meget anerkendelsesværdigt, at man vil søge Hjemmel for den administrative Ophævelse, som har fundet Sted, men rent principielt synes jeg, det er urigtigt saa faa Aar efter Straffelovens Ikrafttræden at begynde at sprede Straffebestemmelser ud i andre Love. En Lov som den, der er foreslaaet her af Ministeren, bør indeholde Straffebestemmelser for Overtrædelse af den i Loven foreskrevne formelle Fremgangsmaade, men Realiteterne hører efter min Mening hjemme i Straffeloven.

Hvad Strafferammerne angaar, vil jeg gerne gøre følgende Bemærkning; det drejer sig om Forslagets § 6, og jeg holder mig i Regelen til Straffens Højstemaal, som groft set nok kan være et Grundlag for Sammenligning med andre Straffebestemmelser.

Det, jeg her tænker paa, kan jeg belyse ved at citere en Udtalelse, der faldt i Folketinget ved Slutningen af dette Tings Behandling af Borgerlig Straffelov den 11. April 1930 Sp. 7281:

„Saaledes som denne Mur nu er bygget af den danske Rigsdag, højere og stærkere her, lavere og svagere der, staar den som et Vidnesbyrd om, hvad